

Već kad sam kupio BMW GS 1200 Adventure, imao sam u glavi plan da s njim odem nekamo daleko, uistinu daleko. Htio sam vidjeti što sve taj "Nijemac" može izdržati i usput udovoljiti osobnoj, davnoj želji da odem u Sjevernu Afriku. Moja djevojka Nikolina Vrca (26) nije imala ništa protiv, pa smo u kolovozu krenuli u cestovnu pustolovinu od Splita do Sahare

Sahara poslije mjesta Hamida 20 km od Alžira

Od Splita do Sahare

PIŠE I SNIMA: ŽELJAN RAKELA

Krećemo na put u 21.30 iz Splita, trajektom za Anconu, nakon što su nas ispratili članovi mog kluba MK Fjaka. Prije ukrcaja sam ulio 35 litara goriva u svoj BMW GS 1200 Adventure, a potom krio motor po drugi put...

Od Ancone do Pise

U Anconu stižemo tek u 9.30 jer je brod kasnio, pa krećemo obalom preko Riminija prema San Marinu. Uskoro stižemo na vrh planine, gdje je utvrda - država San Marino. Premda smo mogli ići i motorom, na vrh smo krenuli žičarom. Tamo smo vidjeli tri kule, puno restorana i suvenirna, a oko 15.30 krenuli smo preko Forlija za Firenzu. Prešli smo Alpe po očajnoj cesti, a put je otežala hladnoća, neobična za ovaj dio godine. Navečer oko 20.30 stižemo u Pisu i tražimo hotel. Cijene su uistinu enormne, pa smo se odlučili za privatni smještaj. Prije spavanja pravimo bilancu - prešli 420 km, potrošili oko 200 eura.

Skupoća u Monte Carlu

Odmah nakon buđenja razgledavamo Pisu. Naravno, išli smo vidjeti toranj koji je uistinu savršen. Izbliža baš izgleda dosta nakošen, a Talijani nemaju milosti - karta za ulaz košta 15

eura (oko 100 kuna) po glavi. Malo previše... Čim je prošlo podne, krećemo put Genove i onda za Monaco. U Monte Carlu se opet suočavamo s visokim cijenama - dvije Coca-Cole na rivi deset eura. Po ulicama smo fotografirali skupe automobile kojih je pun grad. Tako smo makar malo osjetili kako to žive bogataši. U potrazi za hotelskim smještajem izlazimo iz Monte Carla, gdje je spavanje u hotelu s dvije zvjezdice stoji 100 eura i krećemo prema Nici. Na putu smo susreli bajkericu koja se sjetila da smo se vidjeli nedavno u Garmisch-

Partenkirchenu. Napokon smo našli smještaj u jednom gradiću između Monte Carla i Nice. Tu plaćamo 60 eura spavanje i 50 eura za večeru koja mi je najbolja u životu. Toga smo dana opet "slistili" 200 eura za benzin, autocestu, noćenje i jelo. Prešli smo 420 km, ukupno 850 od početka putovanja.

Razgledavanje Cannesa

Oko 10 sati krećemo za Nicu i stižemo tamo za samo 10 minuta. Gledamo po gradu i ne možemo se načuditi ljepoti - sve je puno velikih

palmi, a gužve na gradskim cestama uopće nema jer su semafori izvrsno postavljeni. Nevolja nas, međutim, čeka na ulazu u Cannes. Sat vremena smo ulazili u grad po suncu u punoj opremi... BMW smo parkirali u garaži, ali za svaki slučaj uzimam naše najvažnije stvari. Neka budu s nama, nikad se na zna...

Par sati smo razgledali "filmski" grad Cannes, šetali pločnikom gdje su holivudske i druge zvijezde ostavljale otiske dlanova. Malo smo fotografirali, pa popili piće. Oko 14 sati nam je već dosta Cannesa i francuskih

Željko Rakela je direktor i vlasnik zaštitarske tvrtke Protector-Rakela. Usto je i stajist MK 'Fjaka', iako je prešao 36.000 km u 6 mjeseci

Parking bezinske stanice u Španjolskoj

vjernim putopiscima
METZELER
poklanja par guma

PRIJEDENI PUT MOTOROM

Ancona-San Marino-Pisa	450 km
Pisa-Nica	450 km
Nica-Girona	620 km
Girona-Valencia	450 km
Valencia-Loja	620 km
Loja-Tarifa	350 km
Tarifa-Rabat	320 km
Rabat-Quarzzazet	520 km
Quarzzazet-Hamida-Quarzzazet	500 km
Quarzzazet-Marakkesh	220 km
Marakkesh-Vejer	600 km
Vejer-Monte Guardo	300 km
Monte Guardo-Madrid	800 km
Madrid-Andora	550 km
Andora-Perpignano	650 km
Perpignano-Zagreb	950 km
Zagreb-Split	400 km

Prodaja suvenira kroz planinu Atlas

Temperatura +48°C otisci otopljenog đona čizme

Odmaranje u Sahari pokraj pustinjskog grada Zagora

Kosi toranj - Pisa

astronomskih cijena, pa odlazimo. U Perpiganu su nam servirali neku smrdljivu kobasicu koja nije uopće bila jestiva. Punimo gorivo - 34 litre 48 eura, lijepo bome... Oko 20h smo ušli u Španjolsku. Htjeli smo se spustiti do obale, ali smo malo "zabucali" u noći, pa se vraćamo u grad Girona. Tamo jedva nalazimo hotel za 60 eura, jer je nam je nekoliko ugostitelja reklo da nemaju smještaja. Mislim da je to i zbog predrasuda prema bajkerima. Na kraju dana vidimo da smo opet potrošili 200 eura. Prešli smo 620 km, sveukupno 1470 km.

Kampiranje u Sueci

Nikolina (Nina) je užasno umorna, pa prema Barceloni krećemo tek oko 10 sati. Stali smo na jednoj pumpi blizu Barcelone i tamo razgovarali s jednim zaštitarom. Oduševio se kad je čuo da smo "potegli" motorom iz Splita dovd. Tu sam, međutim, smočio mobitel Coca-Colom, pa se nadam da će proraditi. U Španjolskoj su cijene razumnije - za 38 eura točim 33 litre, dakle 10 eura manje po punjenju nego u Francuskoj.

Prošli smo Valenciu i stižemo u mali grad Sueca, gdje tražimo kamp. Našli

smo ga brzo, cijena je prihvatljiva - 22 eura. Digli smo najmanji šator u kampu i upoznali susjede - Amerikance i Talijane. Svi su druželjubivi, a mi zaključujemo da je bolje ovako kampirati. Navečer smo šetali po pješčanoj plaži s ogromnim valovima. Navečer cirkus u kampu - susjed do nas hrče kao grizli. Ipak smo umorni zaspali. Bilanca dana - prošli 450 km, potrošili 160 eura, mobitel opet proradio!

U Sierra Nevadi

Probudili smo se oko 9 i napuštamo kamp. Zastali smo kraj

Benidorma, grada s velikim neborderima i urbanim vilama na brdima. Poslije se suočavamo s pustinjom usred Španjolske - Sierra Nevadom. Kuće su u brdima od pijeska, vide se samo prozori. Temperatura za poludjeti - iznad 40 u hladu. Bježimo na područje Granade, poznato po pršutima. Spavamo u gradiću Loja, ali se teško sporazumijevamo s domaćim stanovništvom - nitko ne zna engleski. Soba je OK, no tuš ne funkcionira. Tog smo dana odvozili 620 km, ukupno 2470 otkad smo napustili Split.

Recepconer hotela u Rabatu

PRAZNA STRANICA

Zatvorena trgovina
kroz planinu AtlasProdavač
suvenera kroz
planinu Atlas

Planina Atlas

Oduševljenje Gibraltarom

Kupili smo povratne karte za liniju Tarifa - Tanger i platili 256 eura. Karta vrijedi godinu dana. Preko Malage smo krenuli za Gibraltar, koji pripada Engleskoj. Tamo su nas dočekali engleski bobiji i na cesti crveni autobusi na kat. Grad je veličine Omiša i po njemu šecu, tu i tamo, pravi majmuni. Obišli smo i izloženi starinski top težak ravno sto tona. Oduševljeni smo Gibraltarom, pijemo piće od gušta i polazimo za Tarife.

Na ulazu je tisuću vjetrenjača, a mi se spuštamo s planine u lučki gradić koji je spona između Europe i Afrike. Hoteli su krcati, nigdje mjesta. Toliko smo umorni, da smo ušli u javnu kuću misleći da je hotel. Ipak, za 50 eura nalazimo mali hotel bez kupaonice. Prešli tog dana 350 km i "lakši" smo za još 250 eura.

Na afričkom tlu

U 9 ujutro smo krenuli za Tarifu i ulazimo na brod točno u 11. Poslije 40 minuta stižemo preko - u Afriku. U luci zabranjeno snimanje, a lučki carinik nam preko veze nabavlja zelenu kartu za motor, bez koje ne možemo ući u Maroko. Dajemo mu za uslugu 5 eura, što ga nije baš oduševilo. Odmah nalijevamo gorivo - 32 litre za 34 eura. Na pumpnoj stanici se, naravno, može natočiti gorivo, nešto pojesti, a postoji i prostor za molitvu. Do Rabata ima 300 km, a autocesta košta samo 6 eura. Nije loša za vožnju, samo je problem što se ne smije voziti više od 120 km/h. Nema tu vrdanja - policija je na svakih par kilometara, ali svi nam mašu u prolazu i pozdravljaju nas. Vidio sam i da se neki zaustavljaju na pomoćnoj traci autoceste, vade tepih i mole se.

U 15 sati smo stigli u Rabat. Prolazimo pored ogromne kralje-

ve palače i ulazimo u gradić Sale, koji je rijekom razdvojen od Sabata. Nalazimo smještaj za 50 eura i ljudi su susretljivi, pomažu nam na sve načine. Jedino se ne žele fotografirati... Restoran smo jedva našli, a Nini mala Cigančica uzima hranu iz tanjura. Grad nas nije posebno oduševio,

pa želimo ujutro krenuti za Quarzette i u pustinju. Ovdje je dva sata manje nego u Hrvatskoj, što smo saznali tek u hotelu. Ovog smo petka prošli 320 km i potrošili puno manje - 90 eura. Sto ovdašnjih dirhama dobivamo za 10 eura.

Zaslужeni odmor poslije nesnosne vrućine

Ujutro smo htjeli krenuti u razgledavanje

Rabata motorom, ali imamo nevolja već na početku, budući da nigdje ne mogu naći putovnicu. Nina je već sve "iznapadala" u hotelu da su nam je ukrali, no kriv sam ipak ja - zagubio sam je ispod kreveta. Na BMW-u ispred našeg hotela susrećemo jednog Talijana na modelu BMW GS 1200.

Berber koji je
naišao u pustinji
i pristigao u
pomoć da nam
izvuče motor iz
pijeskaPukotine
planine AtlasDvorac u
Qvazazetu

Pustinjsko selo Zagora Selo na putu za Marakes

Upravo se vratio iz grada Zagore i dao nam par savjeta. Rekao je da puno pijemo i ništa ne jedemo što dublje budemo zalazili u pustinju. Dodao je i da su mu otpali donovi na čizmama od vrućine... - Sve je divno, ako volite pustolovinu, uživat ćete - rekao nam je na rastanku.

Put do Marrakesha je OK, premda valja kazati da Marokanci voze kao ljudi, pretječu gdje mogu i ne mogu. Još dobro i prolazimo u toj cestovnoj ludnici. Marrakesh izgleda super, no mi moramo dalje za Quarzzazete. Nevjerojatno je vruće na putu i stalno osjećam da mi žare prsti na nozi. Kad smo stali na ručak u nekom selu, vidim da je Talijan imao pravo - oslonac za noge se zacrnio jer mi se od vrućine topio đon na čizmi. Nije ni čudo da su mi prsti žarili. Ipak, čizma je izdržala, đon nije otpao.

Kad smo stali, okupila su se djeca i prose. Čak su mi čizme očistili, pa se sjaje. I Nina i ja im dajemo nešto sitniša. Ručak je bio dobar, jedini je problem bilo 1000 muha raznih veličina. Nastavili smo put preko planine Atlas do Quarzzazete i bilo je izuzetno naporno. Okuka ima kao u priči, a zaštitne ograde nigdje. Tek iza 22 sata stižemo u Quarzzazet. Trud nam se ipak isplatio jer je grad predivan. Da sve bude još bolje, nalazimo najbolji hotel do sada. Nakon silne vrućine i

520 km prijeđenih toga dana, poludjeli smo od sreće ugledavši bazen. Odmah smo se skinuli i skočili u njega, a u ovom hotelu odlučujemo ostati 3 dana i dobro se odmoriti. Zaslužili smo.

Pijesak Sahare

Ujutro se budimo prvi i žurimo u obilazak grada. Posjetili smo najprije lokacije gdje su se snimali holivudski filmovi kao što su Gladijator, Kleopatra... Makadamskim putem idemo u razgledavanja filmske palače. Vrućina je enormna i teško se na nju

priviknuti, iako smo iz Dalmacije, gdje sunce zna također biti nemilosrdno.

Želja za avanturom je jača od želje za odmorom, pa odlučujemo u samo jedno poslijepodne posjetiti pustinjski grad Zagoru. Zamišljeno - učinjeno, i eto nas već na leđima BMW-a put planine. Put je loš, no krajolik je atraktivan. Rijeke su, doduše, presušile, ali vidimo lijepe, duboke kanjone. Sišli smo u dolinu Draa, oko nas same palme, prekrasna priroda, oaze...

Stižemo napokon u Zagoru i ostajemo razočarani jer Sahara nije na

vidiku. Nina se želi vratiti, ali ja jurim dalje ne bi li vidio pustinju. Nakon pola sata smo na cilju - Sahara je pred nama. Vozim malo po pijesku, što se brzo pokazalo lošom odlukom - BMW upada u njega i ni makac. Srećom, došao nam je u pomoć mladi beduin i s devom izvukao motor. U znak zahvalnosti pristajemo jahati njegove deve. Doživljaj jahanja tih grbavih, visokih životinja u pustinji je jedinstven. Ipak, i to ima svoju cijenu, pa beduinu plaćam 40 eura za nas dvoje. Najprije nam je rekao 200 dirhama, pa onda povicio na 400, jer nas je bilo dvoje. Razgledavali smo s njim Saharu na devama, što je potrajalo do mraka.

Nismo prihvatili ponudu da ostanemo spavati u šatoru u pustinji, nego smo pošto poto htjeli natrag u naš hotel u Quarzzazeti. Nismo ni slutili što nas čeka na putu natrag. Na cesti je bio potpuni mrak, pa nismo znali ni gdje smo. Usto bi ispred motora svako malo iskakale neke životinje nalik lisicama, pa brza vožnja nije dolazila u obzir.

Sva sela kroz koja smo prolazili na putu do Sahare bila su u mraku, pa smo se teško orijentirali. Na našu radost, bar se vrućina smanjila. Tortura je trajala do ponoć i pol, kada smo napokon mrtvi umorni stigli u hotel. Pišem na papir prije

Mali berber čuva motor dok mi jašemo deve

Berber na vrhu pustinjske dune

Znak BMW-a na kamenu

Pogled na selo

Luksuzni restoran u Marakešu

Konji na pašnjacima u Andori

spavanja - prešli 500 km, potrošili 130 eura...

Pokušaj pljačke u Marrakeshu

Danas je deseti dan otkako smo krenuli iz Splita. Kupamo se i odlučujemo krenuti natrag za Marrakesh. Znamo da nas čeka novi susret s lošom cestom na planini Atlas, pa odlučujemo voziti samo 220 km. Napustili smo, dakle, najbolji dio Maroka i savladali još jednom planinu Atlas. Put je prošao OK, pa ulazimo u Marrakesh. Teško možemo naći hotel i skoro nasjedamo na zamku.

Neki nam je dobro odjeveni lokalni mladić na skuteru ponudio da će nas dovesti do dobrog hotela. Slijedim ga po ulicama i ubrzo shvaćam da nas mami tamo gdje je sve uže i uže, kao splitska uličica "pusti me proć". Koferi sa strane već počinju strugati o zidove i naglo se odlučujem okrenuti motor i vratiti se natrag. Nina se prestrašila kao nikada, jer ne zna što nas čeka iza ugla, očito su nas htjeli namamiti negdje u usku ulicu i 'ope-lještiti'.

Na jednom se mjestu okrećem na silu - ulazim prednjim kotačem u nečija vrata, ona pupuštaju, pa okrećem BMW i pravac natrag. Poslije potrage nailazimo na hotel za 42 eura.

Ulaz u Andorru

Taksist nam potvrđuje da strance na motoru ponekad mame u uske uličice i onda opljačkaju. Dobro smo, dakle, prošli. Vozač taksija nas navečer vodi u najskuplji tamošnji restoran s bezbroj stolova.

Napravljen je u istočnjačkom stilu. Konobar baca latice cvijeća po stolu, stavlja ruže, pali svijeće. Sve to košta - za svaki njegov pokret - napojnica. Marrakesh je prepun ljudi, automobila, kočija, motora, bicikala, pješaka. Nina mi kaže kako to sve izgleda strašno opasno i ne može dočekati povratak u hotel. Računamo da smo

prošli 220 km i ulili 19 litara goriva za 20 eura.

Promjena planova

Pokvarili smo želudac i Nina i ja, svako malo smo u WC-u. To je stvarno bilo krajnje što smo mogli pretrpjeti, nakon svega što se dotad dogodilo. Planove mijenjamo u trenu - briga nas za povijesne gradove Fes i Meknes, hoćemo ravno u Tanger. Nema veze što je to 600 km daleko, želimo samo otići s ovog kontinenta.

Valjda od silne želje da se dočepamo Tangera, put nam prolazi brzo i

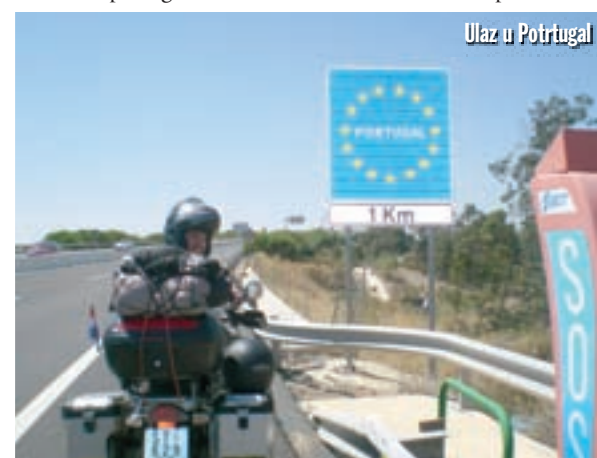
jednostavno. Usput smo susreli kralja, njegovu pratnju, dužnosnike, policajce, kolonu skupih auta, vojne postrojbe... Nismo se dobro osjećali sve dok nismo stigli u Tanger. Tamo je Nina sama išla pješke par kilometara da bi nam u putovnicu udarili pečat.

Na ukrcaju - ludnica. Stotine automobila želi na trajekt, svi sviraju, viču, deru se, upadaju preko reda. Nema nam druge nego potplatiti službenika da nam udari pečat i smjesti nas na trajekt. Samo zahvaljujući "čudotvornim" eurima uspijevamo se ukrcati na trajekt u 17,30. Da nije bilo toga, čekali bismo u redu 3 dana...

Trajekt je krcat i uspijevamo sjesti jedino vani. A to nije kao kod nas od Splita do Hvara. Tamo puše silni vjetar, more nas prska nemilo, pa na glavi imamo kacige. Upravo tako, s kacigama se vozimo na brodu koji je naš spas i vodi nas natrag u Europu. Sve se pola sata daje preživjeti...

Napokon ulazimo u Tarifu, u Europu. Marokanci su sada mirni kao bubice, ne trube, ne viču, ne deru se kao preko na "svom terenu". Zanimljivo - Tarifa nam je na dolasku iz Splita izgledala loše, sada je u našim očima bila tako pitoma i privlačna.

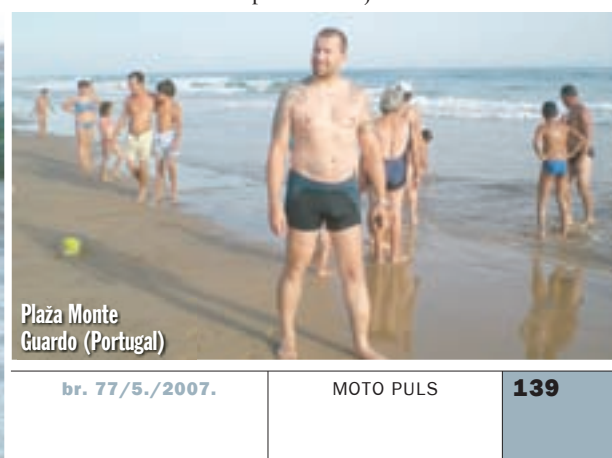
Uputili smo se put Portugala, spavamo u malom gradiću Vejer za 48 eura. Vani puše silni vjetar. Večerali

Ulaz u Portugal

Riva u Monte Guardo (Portugal)

Plaža Monte Guardo (Portugal)

PRAZNA STRANICA

Ulazu u Francusku iz Andore

smo su sobi i preračunali kilometre - danas 600 km. Najviše se radujemo jer smo se vratili "mami" Europi...

Kupanje u Portugalu

Čim smo se probudili, pakiramo se i krećemo prema Portugalu. Čudi me što puše jaki vjetar, zanosi motor i nas na njemu. Preko Cadiza i Seville stižemo do Portugala. Kamp brzo pronalazimo u malom mjestu Monte Guardo. Blizu kampa je ogromna pješčana plaža, pa smo Nina i ja otišli malo na kupanje.

Od kupanja, međutim, nije bilo ništa budući da su valovi toliko veliki da se ne može normalno plivati niti uopće otići malo dublje. Ma koliko

pokušavali, valovi su nas stalno vraćali natrag.

Ipak, bilo je druge zabave - na valove smo se jednostavno bacali i tako uživali. Palo mi je na pamet da su valovi u neku ruku perverzni, jer svaki put kad udare, "skidaju" kostim s Nine... More je jako toplo, no to nas ne oduševljava previše. Svaka čast Portugalu, jest lijepa zemlja, ali nema brate, nama do lipe Dalmacije. Za ručak smo se dobro najeli rižota s komadima ribe i školjaka. Napokon smo dobili nešto kuhano za 30 eura... Navečer ista pjesma - odlično smo večerali i vratili se u šatorić. Prevaljani kilometri - 300.

Prema Madridu

Danas se navršava točno osam godina od kada sam se cijeli polomio na motoru. Zato smo, kao, rekli da nećemo voziti, nego se samo odmarati. Sve je to, međutim, bila iluzija - poslije smo, kao za dišpet, prošli 800 km. Noć u šatoru je bila loša jer nas je "napalo" stotine mrava. Usprkos svemu, krećemo opet na leđima BMW-a put Madrida. Tek smo navečer oko 8 došli u Guadalajaru, a madridska petlja je toliko teška, da smo se jedva snašli.

Nije nam mogla pomoći ni žena na naplatnim kućicama - ni ona nije znala kako iz petlje do odredi-

šta. Nešto smo pojeli u kaubojskom restoranu za 25 eura. Baš nam se svidjelo, bilo je ukusno i obilato. Gorivo smo točili dva puta, ukupno 50 litara za prijedjenih 800 km.

Bajkerski raj

Probudili smo se kasnije nego inače jer je put jučer bio dug i naporan. Nina je bila jako umorna od svih napora i onda smo rekli, po tko zna koji put, da ćemo malo voziti. Iz Zaragoze smo s auto ceste sišli na auto-viu. Neke velike razlike u kvaliteti ceste nema, ali ima u cijeni, jer je ta auto-via jeftinija.

Na putu do Barcelona poželjeli smo vidjeti malu državicu Andorru. U početku je put bio užasan i vodio je kroz neka sela što smrde po gnoju. Poslije se slika promijenila - upali smo u krajolik pun rijeka, jezera, šuma i planina. Cesta je inače puna bajkera, vjerojatno se tu blizu održava nekakav susret.

Očekivali smo dosta zavoja, no od njih ni traga. Cesta je odlična, svaka uzbrdica ima dodatnu traku za pretjecanje. Nina je na zadnjem sjedalu sretna što smo izbjegli još jedan planinski put. Na ulazu u Andoru nema ni kolone ni problema - policajac nas propušta i mi ulazimo u bajkerski raj.

Na stotine motora i bajkera, sve je puno dućana s motorističkom

Stara crkva u Andorji

opremom. Veliko iznenađenje, nema što... Navečer čvrsto odlučujemo ostati ovdje jedan dan i dobro razgledati državicu. Pišemo u notes - prijedeno 550 km, potrošeno oko 120 eura.

Preko Francuske do Italije

Dan počinje razgledavanjem moto dućana. Ima ih puno, nađe se svega i svačega. Andora je baš lijepa zemlja, čovjek ima osjećaj da je kod neke velike familije u gostima. Priroda je lijepa, sve je u cvijeću...

Mi, međutim, moramo dalje. Mala cestica što vodi put Francuske na početku je izgledala bajno. Poslije smo zaključili da je "mrak" - zbog ogromnog broja okuka i kolone vozila trebalo nam je 4 sata da prijedemo 100 km. Nina je malo negodovala jer je taj dio puta bio stvarno naporan. U Perpignan smo stigli tek u 15 sati.

Odlučili smo još ovog, 15. dana putovanja doći u Italiju i vozimo se preko skupe (20 eura) francuske autoceste. Oko 21.30 stižemo do Italije i uzimamo hotel u prvom mjestu koje smo naišli - Ventimoglia. Plaćamo 65 eura, što je još i povoljno za ovaj dio Europe. Upisujemo, naravno, pređene kilometre - danas ih je bilo 650.

Preko Zagreba do Splita

Danas smo naumili stići do Zagreba. Krenuli smo oko 10 sati ujutro i dosegli naš glavni grad oko 22 sata. Taj dan nam je ostao u sjećanju, ne samo zbog radosti povratka, nego i prijedjenih 945 kilometara.

Radim servis na BMW-u jer je za pet mjeseci prešao već 30.000 kilometara. Nakon toga smo krenuli u Split, gdje nas je dočekala ekipa iz MK Fjaka. Sve u svemu je uzbudljivo, a u 16 dana smo Nikolina i ja prevalili 8500 km. ■

Odmor kroz Andoru